ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Detska_dyka.PDB

PDB Name: Slechta_Vladimir-Detska_dyka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.11.2005
Modification Date: 20.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dětská dýka
Vladimír Šlechta

Když strýc Jacob vyšel z pokoje nemocného, usmíval se, jenže on se usmíval vždycky. Sebral z palivového dříví kus lískového kmínku a odklidil se s ním na lavici pod osamělým dubem. Vytáhl z boty nůž a začal polínko ořezávat. Kolem něj se shromáždilo celé osazenstvo samoty - Jonni, jeho dvě, sestry, matka i starý jednoruký Fous. Strýc Jacob si jich nevšímal. Ořezával polínko, usmíval se a tichounce si popiskoval.
„Pro Bledou paní, Jacobi!“ vyhrkla konečně matka. „Vždyť už je skoro mrtvý! Odveď nás do Chawyny!“
Strýc Jacob se na ni podíval zpod huňatého obočí: „Mně se zdál lepší než posledně.“
„Jacobi! Prosím tě! Vždyť už vůbec nevstává z postele! Ani na záchod si nedojde! Na zádech má černé proleženiny!“
„Tak dost!“ zarazil ji strýc Jacob. „Garolat přežil celé jaro! Proč by měl umírat teď, když tak dlouho bojoval se smrtí? Proč by se byl tolik snažil? A vůbec, ženské, co tady očumujete? Krávy bučí hlady, koukejte je zahnat někam na palouk. A postarejte se o Garolata, uvařte mu silnou polévku z těch křepelek, co jsem přinesl. Tak hybaj, máte spoustu práce!“
Výzva se týkala matky i sester a ony okamžitě poslechly. Patřila i jednorukému Fousovi, protože starý Fous byl nikdo, nepatřil do rodiny bratranců a sestřenic z hraničářských samot a osad. Všichni, kdo v téhle části Pohraničí něco znamenali, se ženili a vdávaly mezi sebou, jen si dávali pozor, aby sňatek neuzavřeli přímý bratranec a sestřenice. Směli být pokrevně spřízněni nejméně přes dvě kolena, což se ovšem ve zmatku, který v příbuzenských vztazích panoval, nepodařilo pokaždé. Jonni zůstal se strýcem, pozoroval ho, jak ořezává lísku. „Co to děláš?“ zeptal se.
„Dýku,“ řekl strýc. „Dýku pro tebe. Ukaž mi ruku, ať ti udělám rukojeť na míru. Dal bych ti svůj tesák, ale byl by pro tebe příliš těžký. Kolik je ti vlastně let, Jonni? Devět? Nic si nedělej z toho, že jsi tak mrňavý, za dva roky začneš růst a všechny nás přerosteš. Jsi na téhle samotě jediný zdravý chlap, tak na ty slepice musíš dohlédnout. Nemůžete odsud odejít, víš? Za tři měsíce by si les vzal všechno zpátky - políčka, ohrady, stavení. Tak Jonni, a teď mi přines ten hrnek s uraženým uchem, naber do něj ve studni vodu.“
Jonni, pihovatý blonďáček v hrubé haleně, obutý v botách z jelenice vysokých až nad kolena, se otočil na patě. Sebral hrnek, nabral do něj vodu. Než to udělal, byl strýc s lískovou dýkou hotov, už jen dokončoval ozdobné vrypy na rukojeti.
„Tak, Jonni, hrnek necháme tady, vedle lavice, všechny upozorním, aby na něj dávali pozor a nezvrhli ho. Vidíš, čepel tvé dýky ponořím do vody, tak je to v pořádku, tekutina nasákne i do rukojeti. Rukojeť nebude těžká, ale bude pevná. Podej mi řemínek, musím dýku přivázat k hrnku, aby nevyplavala.“
Strýc vstal, byl to mohutný chlap s plavým knírem a s dlouhými vlasy staženými do culíku, oblečený do kůže a hrubého plátna. Upevnil dřevěnou hračku do hrnku s vodou, položil hrnek k lavici a obložil ho několika plochými kameny. Pak přišla nejdůležitější část práce - přeměnit hračku ve zbraň. Z torby zavěšené na opasku vytáhl skleněnou lahvičku naplněnou olovově šedou tekutinou. Už jen ta skleněná lahvička, zjevně výrobek elfů, byla v Pohraničí vzácností. Substance uvnitř nejspíš vznikla pomocí elfské alchymie.
Strýc opatrně vylil obsah lahvičky do hrnku s dřevěnou dýkou. „Nejméně pět dní, Jonni. Tak dlouho musí tekutina působit. Kdyby voda v hrnku vyschla, tak ji dolej. Před deštěm je hrnek chráněný lavicí. Během týdne se stavím, nabrousím ti ji a ušiju ti na ni pochvu z kůže. Dávej pozor na ženské,“ rozcuchal Jonnimu dlouhé vlasy.
Otočil se, shrábl z lavice tisový luk a toulec plný šípů. Přešel kolem políček až k čáře stromů a náhle byl pryč. Jeho oblek dokonale splynul s barvami lesa.
Chlapce zachvátila prudká radost. Dýka! Bude mít vlastní dýku! Nikdo z kluků, které znal, neměl dýku. Ani Framis ze severní samoty, ani Tomin, Rouk a Puclík ze samoty na jihu. Nikdo z jeho přímých i vzdálených bratranců, se kterými se několikrát do roka setkával při rodinných slavnostech v Chawyně, se nemohl pochlubit dýkou. Někteří se potají pyšnili nabroušenými příborovými noži, ale dýka? Ne, tu bude mít jen on.
V náhlém popudu radosti se rozběhl od stavení do lesa. Utíkal podél Žilky, přeskakoval z jednoho břehu na druhý, skákal po kamenech. Běžel až k místu, kde se široké, téměř vyschlé koryto zúžilo do stružky a spojilo vlásečnice vody do proudu, který přece jen stál za řeč. Voda v tom místě padala z nízkého, asi pět stop vysokého vodopádku. Jonni tam předevčírem postavil mlýnek z bezových větví, takový, jaký ho naučil dělat jeho otec.
Byl téměř na místě. Náhle, dřív než si uvědomil, co dělá, jeho tělo samo uskočilo stranou a připláclo se do závěje jehličí. Ještě neprošel celým výcvikem hraničářů, ale dobrý základ už měl.

Tiskl se k zemi a pomaličku se plížil vpřed. Srdce mu prudce bušilo: v zeleni lesa znenadání zazářily pestré barvy, červená a žlutá.
U vodopádku seděla bytůstka v šatech, jaké by lidé z hraničářských samot nazvali městské. Temně rudé nohavice, boty ze žluťoučké kůže, černá sametová kazajka. Pláštík, na kterém se střídala temná a jásavá červeň. Nádhera těch šatů Jonniho okouzlila, vůbec si nevšiml, že jsou potrhané a špinavé. V prvé chvíli měl pocit, že bytůstka vůbec nemá hlavu a ruce, že to je bezhlavý, bezruký přízrak. Ale ne, to jen lysá hlava i pařátky podobné ptačím nohám měly barvu lesa, světle hnědou a šedivě zelenou.
Tvoreček si prohlížel Jonniho mlýnek, převracel ho v rukách, opatrně, aby ho nepoškodil. Pak uložil hřídel do vidliček, zapíchaných na březích stružky. Voda se opřela do lopatek, mlýnek se roztočil.
„Pěkné," řekl tvoreček. „To jsi dělal ty, chlapče?" Veliké oči s šedým bělmem otočil k houští, ve kterém se Jonni ukrýval. „Já," řekl Jonni a vstal. Nedůvěřivě popošel dva kroky k neznámému, připravený při sebemenší známce nebezpečí vzít do zaječích. Tvoreček taky vstal. Měl útlou postavu, téměř stejně vysokou jako byla chlapcova. Rozpřáhl ruce v uklidňujícím gestu: „Mne se bát nemusíš."
„Kdo jsi?" vyhrkl Jonni. „Ty jsi... ork?"
Tvorečkova široká ústa se roztáhla do jakési nápodoby úsměvu, tenké rty se ohrnuly a odhalily špičaté zoubky. „Já jsem Kairochat z klanu Joggu. Ne, já nejsem ork. Bojíš se orků, chlapče? Řekneš mi své jméno?"
„Jonni," vyhrkl chlapec. „Nebojím se orků."
„To je správné, že se jich nebojíš," pochválil ho tvoreček. „Ovšem pozor si na ně dávat musíš. Orkové jsou divocí, nevypočitatelní. Nikdy nevíš, co udělají. Pamatuj si - nikdy se k orkům neotáčej zády... Já jsem goblin. Poslyš, Jonni, mám k tobě prosbu. Nemáš něco k jídlu? Ach, promiň, že se tak ptám, ty určitě potřebuješ všechno jídlo pro sebe. Hodně jíš, aby z tebe vyrostl bojovník. Neměl jsem tě žádat o jídlo. Stydím se za to."
Tvoreček mluvil hladce, jako když zurčí potůček, používal komplikované slovní obraty. Ale vespod jeho hlasu se skrývalo zoufalství a chlapec ho postřehl. Sáhl pod halenu - v rubu měl všitu skrytou kapsu a v ní hnětynku zabalenou do kusu plátna.
„Mám hnětynku," řekl. „Položím ji támhle na kámen a pak se vrátím sem, teprve pak si ji vezmeš."
„Jsi chytrý chlapec, Jonni," přikývl tvoreček. „Nikdy nevěř cizím lidem. Ani goblinům."
Nechal Jonnimu dost času, aby položil hnětynku na kámen a vzdálil se. Pak seděl a jedl. Jedl jako městský člověk s plátýnkem položeným na
kolenou, po malých soustech, jeho tenké prsty sbíraly z plátna každý drobeček.
„Jsem z města," vykládal během jídla. „Z Thonnieriky."
„Z Thonnieriky?" podivil se Jonni. „To je přece hrozně daleko. A cožpak... goblinové... žijí v lidských městech?"
„Máš pravdu, Thonnierika je daleko. Goblinové tam žijí velmi zřídka. Ale žijí tam. Stejně jako elfové a zwergové. Ti všichni někdy žijí v lidských městech."
Jedl, ozobával hnětynku jako sýkorka a náhle se pochlubil: „Jsem nákupčí kupce Jarma Protera. Jsem také jeho prokurista."
„Co je to prokurista?"
„To je důvěryhodný člověk... důvěryhodný goblin. Má plnou moc od kupce. Může jednat jeho jménem, uzavírat smlouvy... Já jsem přítel Jarma Protera... Promiň, Jonni, už zase mluvím do větru. Ty mi přece nemůžeš věřit. Je to neuvěřitelné, že by se mohl člověk přátelit s goblinem. Zapomeň na to, co jsem říkal. Tady, vrátím ti tvůj ubrousek," poskládal plátýnko a s pomalými, obřadnými pohyby ho donesl na plochý kámen. Pak se zase vzdálil.
Jonni sebral plátýnko a zazdálo se mu těžké. Rozbalil je a objevil v něm šperk - zelený kámen nepravidelného tvaru, který slabě opalizoval. Byl zavěšen na šňůrce spletené ze zlatých a stříbrných nití. „Co to je?"
„Nic. Cetka. Hvězdný kámen, není v něm ani špetka magie."
„Proč jsi mi to dal?"
„To je dárek pro tebe, Jonni. Za to, že ses smiloval nad opuštěnou, nešťastnou bytostí," zkřivil goblin ústa do úsměvu, aby bylo jasné, že tu opuštěnou nešťastnou bytost myslí jen v žertu.
„Proč jsi vlastně nezůstal v Thonnierice?" vyhrkl Jonni.
„Zastesklo se mi. Stýskalo se mi po rodném lese. My goblini nedokážeme žít napořád v lidských městech. Nedokážou to ani elfové, ani zwergové... Jonni, myslím, že se stmívá. Neměl by ses vrátit domů ke svým rodičům?"
„Měl," potřásl chlapec hlavou. „Můžeš jít se mnou, jestli chceš. Maminka ti dá večeři."
„Ne, Jonni, díky za nabídku, ale to není dobrý nápad. Myslím, že tvá maminka by nebyla nadšena nějakým goblinem. Tady na hranici jsou lidé nedůvěřiví ke goblinům a orkům."
„Budeš tady ještě zítra?" zeptal se Jonni skřítka.
„Nevím. Možná. Musím si odpočinout po dlouhé cestě. Běž, Jonni, a dávej na sebe pozor."
Jonni byl dost chytrý, aby se nevracel přímou cestou. Kličkoval lesem, zaběhl i do suťového pole pod Vývraty, aby zmátl stopu. Pak ho napadlo, že stačí, aby goblin sledoval Žilku proti proudu a zanedlouho dojde až k samotě. To ho znechutilo, a tak se rozběhl přímo.
Vyběhl na paseku, na níž stála samota, a zjistil, že tento den překvapení ještě neskončila. U dřevěného stolu pod osamělým dubem, který jediný ušetřily hraničářské sekery, seděla čtveřice mladých lidí. Dva hraničáři, z nichž jeden byl Jonniho vzdálený bratranec Quirre, třetí byl vousatý pořízek v brigantině, nejspíš nájemný válečník. Železnou přilbici, odepnuté chrániče i meč měl hozené na desce stolu.
Čtvrtým ze skupiny nebyl člověk, ale elf. Drobný, bledý, dlouhé vlasy barvy popela sepnuté čelenkou s diadémem. Byl zahalený do zeleného pláště, z něhož měl vystrčenou jen levou ruku, dlouhé bílé prsty hladily hladkou srst vyšlechtěného elfského ohaře. Elf i pes seděli trochu stranou tří ostatních, jejich bledé oči byly upřeny kamsi za

hranice lidských obzorů.
Jonni je pozdravil. Protože seděli přímo nad jeho dřevěnou dýkou, zkontroloval, zda mu z hrnku nevylili vodu. Požádal je, aby na hrnek dali pozor, a sedl si k nim; už bude mít vlastní zbraň, a tak je skoro dospělý. Hraničáři i válečník tvořili veselý trojlístek, smáli se, žertovali, pili slabé pivo, kterým je pohostila Jonniho matka. Nechali se obsluhovat Jonniho sestrami chlebem, špekem, divokou okurkou, rebarborou a vším, co si jen vyvzpomněli. Přitom se snažili poplácat dívky po zadničkách, ty jim uhýbaly, červenaly se a chichotaly.
Ve veselé zábavě nastal zvrat ve chvíli, kdy se ke stolu přiblížila matka a zeptala se hostů, zda ještě něco nepotřebují.
„Děkujeme, hospodyně," řekl válečník, „ale musíme jít. Chceme dnes urazit ještě pár mil. Jen jsem se chtěl zeptat, zda už se tvůj manžel probudil ze spánku. Chtěl bych ho ujistit, že jeho zranění stonásobně pomstíme..."
V té chvíli se matka změnila v to, co si Jonni představoval pod slovem fúrie. „Vy!" zaječela a práskla džbánem s pivem o zem. „Co si myslíte, že děláte? Jdete píchat do sršního hnízda a my vás za to máme obdivovat? My tady s orky žijeme v míru, rozumíte? My jsme tady a oni tam, a pokud je nebudeme dráždit, tak to tak zůstane!"
„Jak můžeš tak mluvit, ženo! Vždyť tvého muže téměř zabili!"
„Garolat není můj manžel! Můj muž se utopil v bažinách!" ječela matka. „Orkové přišli v zimě a prosili o jednu krávu. Jedinou krávu, protože jejich rodiny hladověly, rozumíte? Garolat, ten blbec, se jim postavil a jich bylo pět! Mohli nás zabít všechny a odehnat všechen dobytek, ale vzali si jen tu jednu krávu. A vy teď jdete a necháte se od nich zabít, jenže oni pak přijdou a zabijou nás! Vypadněte odsud! Nechci vás ani vidět!"
Hraničáři i válečník byli chlapi jako hory, a přesto se nezmohli na slovo odporu. S hlavami vraženými mezi rameny posbírali své věci a šli. Odešli bez pozdravu. Vzali s sebou i elfa a jeho psa.
Později v ten večer řekla Jonnimu jeho patnáctiletá sestra Anna, ta mladší: „Ti muži, co tu byli, stopují nějakého neřáda, proto s sebou měli elfa se psem. Nedaleko odsud ztratili stopu. Buď opatrný, Jonni, někde se tady potuluje nebezpečný ork. V Thonnierice těžce zranil kupce."
„Kde se vzal v Thonnierice ork?"
„Byl kupcovým pomocníkem. Měl jeho plnou důvěru. Bodl ho nožem, tak se mu odvděčil. Teď utíká do lesů, ke svým."
Celý další den neměl Jonni stání. Během nekonečného pletí zeleninových záhonů, péče o dobytek a štípání dříví odbíhal k hrnku s dýkou a po kapkách do něj doplňoval vodu. V polovině odpoledne už to nevydržel, do plátýnka sbalil kus chleba a špeku. Z harampádí za stodolou vytáhl veliký nůž, který kdysi jeho otec vybrousil ze zlomené kosy a pak zahodil, protože byl k ničemu. S jídlem i primitivní zbraní se rozběhl podél Žilky.
Doběhl k vodopádku, mlýnek se otáčel v proudu. „Gobline!" zakřičel. „Gobline, jsi tady?"
O kus dál v lese prosvitly pestré barvy tvorečkova oblečení. „Vida, můj malý přítel mne znovu navštívil," řekl goblin, když přišel blíž.
„Přinesl jsem ti jídlo," ukázal Jonni na kámen. „Dám ti ho tam. Nepřibližuj se ke mně."
„Ach, děkuji, Jonni. Nemám už tak hrozný hlad. Víš, zkusil jsem nachytat nějaké ptáky a šlo to. Jako mládě jsem v tom byl dobrý. Jen se mi oškliví jíst je tak... syrové."
Rozložil chléb se špekem na plátýnko a dal se do jídla.
„Včera jsi mi lhal," vyhrkl Jonni.
Goblin zvedl oči. „Možná jsem ti lhal. Já jsem také opatrný. Ale dneska ti lhát nebudu. Už ti věřím."
„Zranil jsi kupce!" obvinil ho Jonni. „Bodl jsi ho nožem!"
Goblin vyskočil na nohy. „Bránil jsem se! Chtěl mě zabít! Chtěl mne okrást o mé peníze!"
„Proč by tě chtěl okrást? Už zase lžeš!"
„Odhalil jsem jejich spiknutí!" křičel rozhořčeně goblin. „Chystali pogrom! Chtěli napadnout všechny gobliny, zwergy i elfy z Thonnieriky, pobít je a vzít jim jejich majetek! Deset let jsem kupci poctivě sloužil a takhle se mi odvděčil! Svoje zlaťáky jsem mu nacpal do krku... v lese jsou mi k ničemu."
„Nevěřím ti!"
„Nevěříš mi? Víš, co královský místodržící chystá? Zorganizoval pogrom a za peníze, které vzal elfům a zwergům, vystrojil vojsko, co má jít do lesů a napadnout orky! Vyzbrojuje malé skupinky lidských bojovníků, které pronikají do orčích osad a ničí jejich zásoby potravin!"
„Ty vůbec nejsi goblin. Ty jsi ork!"
„Cožpak já jsem nějaký ork? Orkové jsou silní a vzteklí. Orkům lezou jejich tesáky přes pysky jako kancům. Jenom jediný můj dědeček byl ork, ostatní prarodiče byli čistí goblinové. Co ode mne chceš? Přišel jsi mne urážet?"
„Chci tě varovat. Hledají tě. Stopují tě se psem."
„Ah, promiň, Jonni, jsi ještě dítě. Ty tomu nemůžeš rozumět. Jsem unavený. Jsem unavený a musím jít varovat své bratry. Měj se dobře, Jonni. Pamatuj - ty a já jsme přátelé."
Sebral z plátýnka zbytek jídla a rozběhl se podél Žilky hlouběji do lesa.
Jonni se vrátil k samotě. Pracoval a přemýšlel. Večer, před usnutím, vzal do ruky goblinův amulet a stiskl ho v pěsti. Goblin sice říkal, že v něm není žádná magie, ale co kdyby! Ještě než propadl do spánku, zavěsil si amulet za šňůrku na krk.
Další den se nedělo nic, jen dřevěná dýka v hrnku nabyla výrazně kovového lesku. Jonni čekal, zda se objeví pátrači s elfem a jeho psem nebo strýc Jacob. Nepřišel nikdo.
Věci se začaly dít až druhý den po tom, co se rozloučil s goblinem. Po poledni pocítil zvláštní neklid. Ten samý neklid zřejmě cítily i sestry a matka, neustále se ohlížely, mluvily jenom polohlasem. Jonni se snažil určit původ svého neklidu a nakonec analyzoval jeho zdroj: slaboučký tepot, ne silnější než tlukot jeho vlastního srdce. V nezřetelném rytmu se chvěla zem, vzduch, stromy i tráva. A pak, krátce před večerem, vrzly dveře a na prahu stanul strýc Garolat.
„Bubny," řekl. „Tohle jsou orčí bubny."

Z vysokého, silného muže se za čtyři měsíce, strávené na lůžku, stala troska. Dlouhé nestříhané vlasy i vousy mu zbělely jako mléko. Jeho očí žhnuly hluboko v lebce potažené pergamenovou kůží. Byl hrozně vychrtlý a shrbený.
Jonni pochopil: ten tepot, který je celý den přiváděl k šílenství, byl zvuk bubnů, jimiž se svolávaly orčí klany.
Strýc se došoural k lavici a nakoukl do hrnku: „Dýka! To je pro tebe, Jonni? Určitě ji budeš potřebovat.“ Pak už jen mlčel.
Soumrak přišel rychle. Jonni, matka, sestry i starý Fous postávali kolem strýce Garolata, jako by on jediný věděl, co mají dělat. A on to věděl!
„Marienno,“ řekl do houstnoucí tmy. „Sbal všechno, co můžete unést ty, chlapec i děvčata. Připrav dobytek. Za svítání vyrazíme do Chawyny... Jonni, jako bych viděl na severu záři. Zkus vylézt na strom, třeba dohlédneš dál.“
Osamocený dub měl o kmen opřený žebřík a vyšší větve uzpůsobené ke šplhání. Padesát stop nad zemí byla pozorovatelna. Jonni vylezl nahoru a zadíval se do noci. „Zdá se mi, že na severu někdo rozdělal veliký oheň, strýčku.“
„To hoří severní samota. Teď jsme na řadě my.“
Měsíc byl v novu a hvězdy zakryté mraky. Strýc Garolat nedovolil zažehnout pochodně, a tak museli všechno dělat poslepu. Za nejhlubší tmy, těsně před svítáním, byli připraveni. Dobytek s ohlávkami na krcích podupával a bučel, za trpělivou Malinu připřáhli dvoukolovou káru a na ni naložili strýce. Čekali na rozbřesk, matka i sestry se tiše modlily k Bledé paní.
Jonni si uvědomil, že u lavice pod dubem je v hrnku stále ještě jeho dýka. Rozběhl se pro ni. Poslepu ji nahmatal, vyprostil z řemínku a odcákl z ní tekutinu. Zdála se těžká. Čepel nebyla zvlášť ostrá, zato hrot, který vyzkoušel bříškem palce, jej poranil do krve.
„Jonni,“ ozval se ze tmy tlumený, úzkostný matčin hlas. „Kde vězíš?“ Rozednívalo se.
V řídnoucí tmě se kdesi vzadu, až na hranici lesa, zableskl plamínek. A další. Spojily se a začaly sílit. „Pro Bledou paní!“ zaječela matka. Došková střecha stodoly vzplála.
Během chvilky hořela stodola vysokým plamenem. Od ní přicházeli orkové a zdálo se, že vystupují přímo z ohně. Šli jeden za druhým v řídkém zástupu, nevelicí, ale rozložití, oblečení v kožených brněních s náramenicemi ze zvířecích lopatkových kostí. Nahou kůži na tvářích i pažích měli šedou, strupatou, zdobenou tetováním. Z odulých pysků jim vzhůru trčely dlouhé zuby jako kančí kly. Řídké vlasy měli na temenech svázané do uzlů. Podobali se přerostlým ropuchám.
První z nich došel ke strakaté krávě a lehkým pohybem šavle jí prořízl krční tepnu. Přisál se k ní a lokal horkou krev, zatímco zvíře úzkostně bučelo. Další ork do něj strčil, chtěl se také napít krve, ale ten první jen ukázal pařátem na stádečko dobytčat. Znamenalo to: najdi si svou, je jich tu dost.
Ork tedy chytil za ohlávku ročního býčka, ale než jej mohl seknout přes krk, býček se po něm ohnal a lehce ho nabral rohem. Ork se rozmáchl a ťal ho přes hlavu zubatou šavlí, jednou, dvakrát a pak přes krk. Zvíře zaryčelo bolestí a padlo, ork do něj sekal dál. Jednoruký Fous vedle matky snad udělal nějaký špatný pohyb - v mžiku měl v břiše kamenný hrot kopí. Jiný skřet zaječel a zatočil nad hlavou válečnou palicí, další dobytče padlo.
Během chviličky ležela všechna zvířata na zemi, škubala sebou ve smrtelných křečích, z jejich těl prýštila krev a stoupala pára. Starý Fous se svíjel mezi nimi, jedinou rukou se snažil vytrhnout si z břicha ratiště kopí.
Teď, pochopil Jonni, teď nás zabijou všechny.
„To jsou oni, pane,“ zazněl od hořící stodoly pisklavý hlásek. „To jsou ti, kteří hostili elfa s jeho psem!“
Ten hlásek vytrhl orky z vražedného šílenství. Ucouvli, ale kruh kolem matky, sester a strýce zůstával sevřený. Jonniho, schovaného pod lavicí, si zatím nevšimli.
K pobitým zvířatům se dostavil zadní voj orčího oddílu - starý skřet v pomačkané železné zbroji, která nejspíš kdysi patřila nějakému zwergovi. Tvář měl zbrázděnou vráskami, porostlou řídkými bílými vousisky, jeden kel uražený. Vedle něho rázoval Jonniho goblin v městském oblečení - potrhaném, špinavém, ale pořád ještě pestrém.
Starý ork, zřejmě sačem, klanový náčelník, se postavil před skupinku lidí a oslovil je: „Přišli jste do našeho lesa. Mysleli jste, že nás vyženete. Ale
my zabijeme vás.“
Byl to jakýsi rituál. Sačemovi nestačilo, že lidé budou mrtví, chtěl je před smrtí zastrašit, pokořit, vzít jim duši.
Strýc Garolat sklouzl z káry a opřel se o Jonniho starší sestru. „Znám tě, Oguró?hoku, a ty znáš mne,“ zachraptěl. „Byl jsem hostem ve tvé vesnici. Ty se nikdy nesnížíš k tomu, abys zabíjel ženy a děti.“
„Nikdy jsem to nedělal,“ pokývl sačem obrovskou lysou hlavou. „Teprve se to učím.“
„Tady hostili toho elfa s pekelným psem, pane!“ zaječel goblin znovu. „To oni vyslali do lesa komando!“
Ať se stalo cokoliv, bylo zřejmé, že skupina dobrodruhů, která se tu před třemi dny zastavila, způsobila orkům potíže. Jenže Jonni to nechápal, neposlouchal goblinovo nenávistné vřískání. Vzpomněl si jen na to, co mu skřítek řekl na rozloučenou: ty a já jsme přátelé. „Gobline!“ vykřikl.
Nějací Orkové ho vytáhli z úkrytu pod lavicí a hodili na prostranství. „Gobline,“ drmolil chlapec, „To jsem já, Jonni!“
„Ty znáš to dítě?“ zeptal se sačem goblina. Ačkoliv se mezi sebou orkové dorozumívali jakýmsi prasečím chrochtáním, sačem a goblin používali obecnou řeč, nejspíš proto, aby jim jejich oběti rozuměly.
„Nenávidím všechny lidi,“ vyjekl goblin. „Nenávidím je!“
„Tak ho zabij!“ ukázal sačem na Jonniho. „Cože?“ podíval se po něm goblin zděšeně.
„Zabij ho!“ přikázal mu starý skřet.
Goblin se zapotácel, jako by dostal ránu. Ale pak se přece jen vzchopil a vytáhl zpod pláštíku bohatě zdobenou zbraň, něco mezi dýkou a kordíkem. Zamával jí ve vzduchu: „Tímhle jsem zabil kupce Jarma Protera!“ „Tak zabij i to dítě!“

Goblin udělal pár kroků k Jonnimu a nešikovně, shora, máchl zbraní. Jonni byl téměř bez sebe, ohromený, nechápal, co se děje. Instinktivně uhnul, ostří mu roztrhlo rukáv a na haleně se objevila krev. Uvědomil si, že v ruce stále svírá jílec dětské dýky.
Mávl jí, čepel se kovově zaleskla v záři požáru. Orkové zavyli nadšením. Goblin uskočil. „Já jsem Kairo?chat z klanu Joggu!“ zavřískl. „Zabiju tě, lidské dítě!“
Skočil po Jonnim, ale ne dost blízko a hned zase ucukl. Udělal další opatrný výpad. Jonni stál a napřahoval dýku před sebe. Pak popošel dva krůčky ke goblinovi a ten uskočil co nejdál od něj. Narazil na hradbu orčích bojovníků a ti ho zase hodili dopředu. Přistál na zemi kus od Jonniho a máchl mu kordíkem po nohách.
Orkové řvou, povzbuzují svého bojovníka. Bojovníka? Goblin k nim patří jen zčásti a připadá jim směšný. Někteří raději povzbuzují Jonniho, pokřikují na něj slova v obecné řeči, zkomolená k nepoznání.
„Jdi po něm, Jonni,“ vzkřikne strýc Garolat. „Jdi po něm, než je to přestane bavit. Pokud ho dostaneš, tak máme šanci -“
Sačem jen kývne prstem, jeden z orků mávne bojovým kladivem a roztříští strýci hlavu. Matka i sestry zaječí hrůzou.
Jonni necítí nic, ani strach, ani bolest, ani nenávist. Skočí vpřed, dýku v natažené ruce, hrot míří na goblina. Orkové řvou.
Jak skočil, cosi ho udeřilo do prsou. Hvězdný kámen. Goblinův dar. Strhne amulet ze šíje, sevře šňůrku v levé pěsti a roztočí kámen nad hlavou. Švihne jím po goblinovi jako maličkým řemdihem, jednou, dvakrát. Podruhé udeří kámen do goblinovy skráně.
Goblin po něm hrábne a chytí šňůrku do prstů. V té chvíli Jonni bodne. Goblin vydá bublavý zvuk, sesune se na zem. Leží na břiše, jeho tělíčko se zachvívá v křeči, šíří se zpod něj temná skvrna. Orkové ztichnou.
„Jděte,“ mávne sačem pařátem směrem ke stezce, směřující k opevněné hraničářské osadě Chawyna. „Jděte!“
Jonni chytí matku za ruku, táhne ji ke stezce. Strká ji, postrkuje sestry. Žena a dívky se přece jen proberou ze šoku a pochopí, že jsou volné. Nechali je jít. Nechali je odejít a nikdo je nepronásledoval.